

Въ старо време нѣкой си царь ималъ само една единствена дъщеря, която отъ рождение все боледувала.

Какво не правилъ царьтъ, кжде не я водилъ, какви ли лѣкари отъ далечни царства не идвали, ала никой не можелъ да я изцѣри. Едни съветвали царя да раздаде скжпоценноститѣ, които има царкинята на беднитѣ, други казвали — да я заведе при чудотворното дърво, което било на деведесетъ и деветъ дни отъ царството му, а трети настоявали да извика стогодишната бабичка, дето живѣла въ пустата гора съ внучето си.

— Не, царю честити, — казалъ му единъ день царскиятъ готвачъ. — Преди да направишъ всичко това, изпрати ме да доведе моя дѣдо. Той ще излѣкува царкинята.

— Кжде живѣе дѣдо ти? — попиталъ царьтъ.

— Той е простъ воденичарь, царю, и живѣе въ воденичката си. Тамъ е израстналъ и тамъ ще си умре...

— Тогава иди го извикай, — заповѣдалъ му царя.

Дошелъ царскиятъ готвачъ съ дѣдо си. Завелъ го при царя.

— Моятъ готвачъ, — рекълъ загрижено царьтъ, — казва, че ти ще изцѣришъ едничката ми дъщеря, — затова го изпратихъ да те доведе.

— Кжде е царската дъщеря, да я видя?

Завели го при леглото на болната.

Тя лежала съ бледи страни и тжженъ погледъ. Като видѣла дрипавия старецъ, намръщила чело.

— Не искамъ да ме лѣкува този човѣкъ, — казала тя на баща си. — Гнуся се отъ дрехитѣ му!

Старецътъ се престорилъ, че не я чува и рекълъ на царя:

— Дай ми тази златна топчица отъ пояса си.

Царьтъ откъсналъ златната висулка и му я подалъ.

— Какво ще правишъ съ нея?

— Следъ три дни ще дойда пакъ, царю честити, — поклонилъ се воденичарьтъ и си отишелъ.